

ע"פ 20599/04/17 - ראובן מירילשוילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 20599-04-17 מירילשוילי נ' מדינת ישראל

בפני: כב' ס. הנשיאה השופט יורם צלקובניק - אב"ד

כב' השופט י' עדן

כב' השופטת ג' שלו

ראובן מירילשוילי ע"י ב"כ עו"ד פאולה ברוש

המערער

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד תהילה גלנטה

המשיבה

פסק דין

השופט י' עדן:

1. כנגד המערער, יליד 1988, הוגש כתב אישום בעבירות של החזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), ורכישת/החזקת חלק של נשק או תחמושת לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, בתאריך 6.5.13 החזיק המערער בביתו, בארון בגדיו, בתוך קופסא, רימון יד הלבן סנוור M 7290, וכן החזיק בביתו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 0.7033 גרם נטו לצריכה עצמית.

בדין הראשון הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו המערער יודה בכתב האישום, לא יורשע בו, המערער יישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן, ההגנה תבקש לבחון להרשעה, והמאשימה תגביל עצמה למאסר מותנה.

המערער הודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, ועל יסוד הודאתו נקבע כי ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום (צ"ל "העבירות המיוחסות").

התקבלו שני תסקירי שירות מבחן ביחס למערער, בתסקיר הראשון מפורטות נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, צויין כי המערער השתלב בתהליך הכולל מספר פגישות ובדיקות אקראיות לאיתור סמים, שיתף פעולה והגיע לבדיקות ולפגישות, אולם מסר כי אינו צורך סמים, והבדיקות נקיות משרידי סמים.

ביחס להחזקת התחמושת, מציין שירות המבחן כי לדברי המערער הוא לקח את רימון היד מעבודתו ברכבת ישראל,

התקשה להסביר את הסיבה לכך, וראה בשתי העבירות מעשה אימפולסיבי ולא אחראי שעשה ללא מחשבה מעמיקה על חומרתן והשלכותיהן.

שירות המבחן מציין כי המערער סיים 12 שנות לימוד עם בגרות, התגייס ליחידה קרבית, הוצגה תעודת הצטיינות בקורסים, ולאחר שחרורו החל לעבוד בתפקיד ביטחון ברכבת, ובעקבות מעורבותו בעבירה זו פוטר מתפקיד זה, וביטא בפני שירות המבחן שאיפות עבודה והתקדמות ולימודים לתואר אקדמאי.

שירות המבחן ציין קיומו של תיק פלילי חדש כנגד המערער, ומכיוון שנפתח תיק נוסף וכי המערער אינו מעלה צורך טיפולי בתחום הסמים או בכל תחום אחר, ומאחר "**ולוקח אחריות פורמלית בלבד על העבירה**", שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

המערער נשלח, לבקשתו, לתסקיר משלים, ובו צוין כי שוב בוצעה בדיקה לאיתור שרידי סם שתוצאותיה נקיות, וכי מלבד התיק הנוכחי לא נפתחו כנגד המערער תיקים פלילים נוספים.

ביחס לשאלת ההרשעה, ציין שירות המבחן התלבטותו, על כי מחד קיימות יכולות תפקודיות חיוביות שבאו לידי ביטוי בסיום מסגרת לימודים לרבות תעודת בגרות, השתלבות במסלול צבאי כלוחם ותעודות הוקרה והצטיינות להן זכה במהלך שירותו ועבודתו בשני מקומות תעסוקה, בדיקות סמים נקיות והעדר עבירות נוספות, ומנגד, טשטוש הנסיבות לביצוע העבירות, השלכת אחריות כלפי חוץ, נטייה לחבור לחברה שולית, ושליטת צורך ונזקקות להליך טיפולי.

לסיכום, מעריך שירות המבחן, כי סיום ההליך הפלילי באי הרשעה יאפשר עבור המערער פתיחת הזדמנויות רבות יותר ביחס לעתידו התעסוקתי, ובמידה ובית המשפט ימצא לנכון לאמץ מסלול שיקומי, ממליץ שירות המבחן על אי הרשעה, זאת לצד של"צ בהיקף של 200 שעות.

בדבריו בבית המשפט נאמר ע"י המערער כי הוא לקח אחריות על מעשיו, הוא מנהל סדר יום של אדם נורמטיבי, היה בצבא, למד, היה רס"ר בקבע, היה אמור להיות עובד ברכבת ישראל וכשקרה האמור היה מאבטח ברכבת, והיה חמוש כל יום, ובגלל הליך זה פוטר מרכבת ישראל וזהו עונש גדול. המערער הוסיף כי הגיש מועמדות לעבוד כעגורן בנמל אשדוד, ואף סיים קורס בעניין זה, אשר עלה לו "הרבה כסף", ואמר שהוא יודע שטעה וצריך לקבל עונש, אבל בהתאם.

לאחר שנטענו טענות הצדדים, להרשעה ולעונש, החליט בית המשפט להרשיע את המערער, מהנימוק לפיו המערער לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע כי הרשעה תיפגע בשיקומו, ולא הוכחה פגיעה קונקרטית כתוצאה מהרשעה, וקל וחומר לא פגיעה שעוצמתה כה גדולה ביחס לתועלתה של הרשעה לאינטרס הציבורי.

בגזר הדין הוטלו על המערער מאסר מותנה, חתימה על התחייבות ופסילה מותנית מלהחזיק ולקבל רישיון נהיגה.

ערעור זה הינו בשאלת ההרשעה.

2. בדיון הראשון בערעור הופנה המערער לקבלת תסקיר נוסף משירות המבחן. על פי התסקיר מיום 22.8.17, בדיקה לאיתור שרידי סם היתה נקייה משרידי סמים, שירות המבחן מתאר כי לדברי המערער הוא ביצע בזמן שחלף קורסים מקצועיים וקיבל הכשרה לעבודות גובה שונות, וכיום עובד אצל קבלן המבצע עבודות גובה, ובמקביל עובד בעבודה נוספת, וכי עקב הרשעתו לא ניגש למשרות בגופים גדולים כגון נמל אשדוד, וחברת חשמל, כיוון שהוא מדוע כי מועמדתו לא תישקל.

שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי היה משמעותי בעל אפקט מרתיע עבור המערער, לא נפתחו כנגדו תיקים פלילים חדשים, והמערער משקיע מאמצים בניהול אורח חיים נורמטיבי.

לאור גילו הצעיר של המערער, ועל מנת שלא להגביל את אפשרות העסקתו, ממליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של המערער, ולהעמידו לצו מבחן לשנה, לצד של"צ בהיקף של 200 שעות, כפי שהומלץ קודם לכן.

3. לטענת ב"כ המערער, היה מקום להימנע מהרשעתו, מדובר באירוע יחידי מלפני 4 שנים, מאז לא נפתחו למערער תיקים נוספים. נטען כי אכן בשלב מסוים נפתח תיק כנגד המערער, אך לא הוגש כתב אישום, וההתרשמות של שירות המבחן לעמדות מטשטשות, נבעה מפתיחתו של התיק הנוסף, בו המערער הכחיש מעורבות, ותיק זה נסגר לאחר חודשים מחוסר ראיות.

ב"כ המערער טוענת כי מדובר באדם נורמטיבי, וכי המערער הגיש בקשה להתקבל לעבודה בנמל אשדוד, והדבר נבדק לעומק, וכעת זה מוקפא, ואין לו סיכוי להתקבל למרות שהשקיע את כספו ועבר קורס להפעלת מנוף.

בכתב הערעור הפנתה ב"כ המערער לכך שהמערער המנהל אורח חיים נורמטיבי, גם בשירותו הצבאי בלט לטובה כשהתנדב לשירות צבאי משמעותי כלוחם ביחידה קרבית מובחרת, סיים קורס מ"כים בהצטיינות, חתם על שירות קבע לתקופה נוספת, והשתלב בשירות מילואים פעיל.

ביחס לסיבה להחזקת רימון ההלם, הוסיפה ב"כ המערער, לאחר ששוחחה עימו, כי הדבר נבע מחוסר אחריות וקלות דעת.

נאמר כי המערער עדיין מבצע שירות מילואים כלוחם, ו"לא חשב שזה ביג דיל", וזו טעותו, צו מבחן יכול רק לסייע לו, והיום הוא מבין את הדברים יותר לעומק.

ב"כ המשיבה מבקשת לדחות את הערעור, ונטען כי בשילוב של כלל הנסיבות, הכוללות הן החזקת סמים והן החזקת רימון הלם, אין מדובר בתיק אשר יש להימנע במסגרתו מהרשעה, ונטען כי הכלל הוא הרשעה והחריג הינו אי הרשעה, ונסיבות המערער אינן כה חריגות ומצדיקות הימנעות מהרשעה.

4. לאחר בחינת טענות הצדדים, תסקירי שירות המבחן, והמסמכים השונים שהוגשו, באתי למסקנה כי הערעור בדין יסודו, וכי עניינו של המערער בא במסגרת החריגים להרשעה ויש לבטלה.

הכלל הוא כי משנקבע כי אדם ביצע עבירה, עליו להיות מורשע. זהו הכלל ואי ההרשעה הינה חריג בהתקיים הנסיבות המיוחדות והחריגות אשר נקבעו בפסיקה.

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן."

ע"פ 2513/96 מ"י נ' ויקטור שמש פ"ד נ(3) 682, בעמ' 683.

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

ע"פ 2082/96 תמר כתב נ' מ"י פ"ד נב(3) 337, בעמ' 342.

ראש וראשון לבחינת שאלת ההרשעה, הינו המעשה הפלילי, נסיבותיו ותוצאותיו. מהמעשה הפלילי נגזר משקלו של האינטרס הציבורי באופן השלמת ההליך, ומפני חומרתו ייסוגו שיקולים אחרים. לצד זאת, נבחנות הנסיבות האישיות של נאשם, ובפרט אלו הקשורות בשיקומו, ויש לבצע את האיזון הראוי בין האינטרס הציבורי הגלום בהליך הפלילי, ובכלל לפיו משבוצעה עבירה יש להרשיע, אל מול הפגיעה בנאשם וסוג העבירה בנסיבות המקרה המסוים.

5. המערער צעיר, יליד 1988, ולמרות חלוף השנים משבגר, הרי שנמצא הוא בתחילת דרכו התעסוקתית/מקצועית, וסיים לאחרונה קורס כאמור בעניין זה.

המערער נעדר עבר פלילי, ומתסקירי שירות המבחן לצד נסיבות אישיות ומשפחתיות שאינן פשוטות, המערער מקיים אורח חיים נורמטיבי, וזאת לא רק בתקופה האחרונה.

המערער סיים לימודים, שירת שירות צבאי משמעותי, הצטיין וקיבל תעודות הצטיינות, והמשיך לאחר מכן לצד שירות מילואים, לעבוד בעבודות שונות, תוך ניסיון להשתלב בעבודה ברכבת ישראל, אשר כשל לאור הליך זה, וממשיך הוא לנסות ולרכוש מקצוע ולהשתלב בעבודות שונות, לרבות ניסיון השתלבות בעבודה במסגרת נמל אשדוד, במקצוע אשר רכש לאחרונה.

הסתייגויות מסוימות היו בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בתחילה, זאת על רקע חקירה שבוצעה ביחס לאירוע אחר, ואשר הסתיימה לבסוף באי הגשת כתב אישום.

שירות המבחן מציין, כאמור לעיל, את המשמעות של ההליך המשפטי עבור המערער, הוא מציין שוב ושוב את ניהול אורח החיים הנורמטיבי ע"י המערער, וממליץ לבטל את ההרשעה על מנת שלא להגביל אפשרויות העסקתו.

שירות המבחן, אם כן, רואה בהרשעה ככזו אשר יכולה להגביל את אפשרויות העסקתו של המערער, כך משתמע גם מהתסקיר האחרון שהוגש במסגרת הערעור.

6. ביחס לעבירה המרכזית, בגינה נדחתה עתירת המערער להימנע מהרשעתו, ואשר מודגשת ע"י ב"כ המאשימה, עבירת החזקת רימון ההלם, אין כל אינדיקציה שהיא לכך שהחזקת הרימון ע"י המערער היתה קשורה באופן כלשהו לפעילות עבריינית, או לכוונה לעשות בו שימוש כזה או אחר.

לצד החומרה אשר יש בעבירת החזקת רימון ההלם, כבכל עבירת החזקת נשק, הרי שיש לבחון האם ההחזקה קשורה להיבטים עברייניים, שאז משמעותה חמורה הרבה יותר, ולכך כאמור, אין כל אינדיקציה שהיא.

גרסת המערער על כי מדובר הלכה למעשה בקלות דעת, ואי ייחוס החשיבות הראויה להחזקת הרימון, אינן משוללי יסוד, שכן, משורת התסקירים עולה שמדובר במי אשר אינו שייך לעולם עברייני, ומנהל הוא אורח חיים נורמטיבי, לכל דבר ועניין.

אכן, חומרת עבירת החזקת הנשק, כמו גם הצורך בעמדה עונשית תקפה כלפי עבירות מסוג זה, מחייבות זהירות ובחינה של מכלול הנסיבות, משמועלית טענה להימנעות מהרשעה בעבירה שכזו.

כאמור, ההרשעה הינה הכלל והימנעות מהרשעה הינה חריג, וכאשר מדובר בעבירות נשק, מדובר בחריג שבחריגים.

בע"פ 1323/13 רץ חסן נ' מ"י (5.6.2013), התייחס בית המשפט העליון לקביעת מתחם עונש הולם, כאשר מדובר ברימון ההלם, כפי הרימון שהוחזק ע"י המערער בהליך זה. נפסק כי "מתחם העונש ההולם בעבירות המבוצעות בנשק, צריך שייקבע בהתאם לסוג הנשק שבו מדובר. שהרי, סוג הנשק, כמו גם ההיקף שבו נסחר, הוחזק, הובל וכיוצא באלה, הם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, והם שקובעים את פוטנציאל הנזק הכרוך במעשה העבירה".

נפסק כי "למעשה, אין כל חידוש בקביעה כי קיים מדרג ענישה בעבירות המבוצעות בנשק, הנקבע, בין השאר, על פי סוג, איכות וכמות הנשק שנעשה בו שימוש..".

בית המשפט העליון מתייחס לסוג הנשק, וקובע ביחס לרימון הלם, כדוגמת רימון ההלם לגביו מתקיים הליך זה: "... יש יסוד לטענה כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי במקרה דנא, הוא מעט מחמיר מידי, שאחרי ככלות הכל מדובר בסחר בנשק הנמצא באחת הדיוטות הנמוכות שבסולם החומרה. אינני מקלה ראש בנזק הפוטנציאלי הטמון בסוג נשק זה, ואף על פי כן מדובר בנשק שנועד לטשטש אדם ולהכניסו למצב של הלם והגם שיש בכוחו לגרום נזק, אין הוא מסוג כלי הנשק שיכול להביא להרג ללא הבחנה".

הגם שבע"פ 1323/13 לעיל, לא נדונה שאלת ההרשעה, ומדובר היה שם בסחר בנשק, הרי שלאבחנות האמורות, ולצורך שנקבע בביצוע, יש משמעות גם בענייננו.

בבחינת שאלת אפשרות הימנעות מהרשעה, יש כאמור לבחון תחילה את המעשה הפלילי על נסיבותיו. סוג התחמושת הינו חלק מהנסיבות, ולו משמעות רבה בהתייחסות לאפשרות להימנע מהרשעה.

כפי שבקביעת מתחם עונש הולם קיימת חשיבות לאבחנה בין רימון הלם לרימון רסס, הרי שלאבחנה זו חשיבות גם כשדנים בשאלת הרשעה, שכן, לחומרת המעשה הפלילי משמעות ומשקל רב בהחלטה.

בענייננו, מדובר ברימון הלם, אשר נקבע בע"פ 1323/13 לעיל, כי הינו ברף נמוך של מסוכנות אל מול סוגי נשק אחרים.

לנתון זה יש ליתן משקל בבחינת מכלול הנסיבות בבואנו לשקול אפשרות הימנעות מהרשעה.

בע"פ 1462/12 **כפיר שוקרון נ' מ"י** (7.6.2012) נדחה ערעור על החלטה הקובעת כי אין מקום להימנע מהרשעת מערער, אשר ביצע עבירות של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא, נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא, והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א). שם, נשא והחזיק המערער רימון הלם וסכין. שם מדובר היה בהחזקה של רימון וסכין גם יחד, בקרבת תחנת רכבת.

בית המשפט העליון לא ראה מקום להיעתר לערעור, בין היתר לאור החומרה הרבה שיש לייחס לביצוע של עבירות נשק או החזקת סכין, וכי **"מסקנה זו מתחדדת שעה שבמקרה שבפנינו החזיק המערער גם סכין וגם רימון הלם - בניגוד לדין, ומבלי שהצליח להסביר את מעשיו בצורה מספקת"**. ועוד נקבע: **"נוכחנו לדעת שהאפשרות של פגיעה במקום העבודה ממילא תיתכן גם במקרה בו ייקבע, ללא הרשעה, שהמערער אכן ביצע את המיזחס לו"**.

מכאן, כי פסק הדין בע"פ 1462/12 נשען על ההחזקה של רימון הלם יחד עם סכין, בנוסף לאמור לעיל.

עוד יצוין, כי בענייננו, הרשעת המערער, איננה, כפי שהיתה בע"פ 1462/12, ברישא לסעיף 144(א), בגינה העונש הינו

מאסר של 7 שנים, אלא בסיפא שדינה מאסר 3 שנים.

בע"פ 7294/03 חאלד עטון נ' מ"י (25.3.2004) התקבל הערעור, ובוטלה הרשעה בעבירת החזקת נשק, ונפסק כי **"המקרה שלפנינו הוא מקרה גבולי. לאחר עיון בנסיבותיו המיוחדות של המערער ומשהסכימה התביעה כי המערער ביצע את מעשה העבירה מתוך סקרנות, ולא ממניע עברייני, החלטנו - הגם בדוחק- לסווג את מקרהו של המערער כמקרה חריג"**. שם מדובר היה, על פי כתב האישום, בנסיבות בהן המערער קנה צינור ברזל באורך של כ- 15 ס"מ, נפצים וקופסת גפרורים, הוציא מהנפצים את החומר הדליק, הכניסו לתוך הצינור, והניח אותו במרחק של 30-40 מ' מהכביש, תוך שהוא מצית אש בקרטונים שאסף, ובעקבות פעולות אלו אירע פיצוץ עז.

מובן כי הנסיבות האמורות בע"פ 7294/03 במסגרתו בוטלה ההרשעה, חמורות כמה מונים מהנסיבות בענייננו.

7. לאחר בחינת מכלול הנסיבות, בראש ובראשונה הנסיבות של ביצוע העבירות, והעבירה של החזקת רימון ההלם בראשן, לצד נסיבותיו של המערער, והמשמעות של הרשעה ביחס אליו, מסקנתי היא כי מתקיים החריג להרשעה. הגם שמדובר בעבירה חמורה של החזקת נשק, הרי שבנסיבות העניין, לאור סוג הנשק, רימון הלם, המצוי בתחתית מדרג המסוכנות, והחזקה בנסיבות בהן עולה העדר כל קשר לפעילות עבריינית, הרי שהעבירה בנסיבות ביצועה אינה כזאת שלא ניתן, בנסיבות חריגות, להימנע מהרשעה בביצועה.

המערער כאמור אדם נורמטיבי, העושה מאמצים להשתלב במסגרת תעסוקתית במקצוע חדש אשר רכש, והגם שאין אינדיקציה חד משמעית לפגיעה באפשרות של תעסוקתו במקצוע זה, הרי שגם שירות המבחן, וגם הגיון הדברים, מעלה כי הרשעה תימנע העסקתו בגופים רבים.

ב"כ המערער הודיעה בדיון שהתקיים בערעור, לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן אשר המליץ על צו מבחן, כי המערער הביע הסכמתו לכך.

לאור זאת, לצד ביטול ההרשעה, ראוי להטיל צו מבחן אשר יבדוק ויעקוב אחר התנהלות המערער, ובמסגרתו גם ישתלב בהליך כזה או אחר, לשיקול דעת שירות המבחן.

כל אלו מביאים למסקנה כי ההיבט השיקומי בעניינו של המערער הינו בעל משקל המאפשר להימנע מהרשעה, ולצד זאת להעמידו בצו מבחן אשר יחזק ויבטיח ההיבט השיקומי.

8. מכל האמור, לו תישמע דעתי, יתקבל הערעור והרשעת המערער תבוטל, ייקבע כי המערער ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ללא הרשעתו, יוטל צו מבחן למשך שנה, בהתאם להמלצת שירות המבחן, והעונשים אשר הוטלו בגזר הדין יוותרו בעינם, למעט המאסר המותנה אשר יש לבטלו לאור ביטול ההרשעה.

יואל עדן, שופט

השופט י' צלקובניק - אב"ד:

בניגוד לדעת חברי, השופט עדן, אין אני רואה כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא להרשיע את המערער.

ככל שהמערער הודה במעשיו הרי שעמעות נסיבות ביצוע העבירות על ידו, ואי הרצון לשקפן במלואן לאורך כל פגישותיו עם שירות המבחן, אינם עולים בקנה אחד עם מי שמצופה ממנו - נוכח הבקשה לביטול ההרשעה - כי יגלה יחס השולל ומסתייג בעליל מביצוע המעשים, ויקבל עליהם אחריות מלאה, תוך גילוי חרטה כנה ביחסו לעבירות (בעניין זה, חוות דעתו של המשנה לנשיא, השופט ש' לוי, בעניין הכללים שהותוו בפרשת **כתב** שהוזכרה על ידי חברי).

אזכיר, בהקשר זה, כי בעניינו של המערער הוצגו שלושה תסקירים של שירות המבחן; בתסקיר הראשון שעמד בפני בית המשפט קמא, צוין כי המערער מתקשה לקחת אחריות על העבירות, "**מטשטש ומשליך**", ואינו מוסר גירסה אחידה וברורה בקשר לנסיבות ביצוע העבירות (תסקיר מיום 13.7.2015).

גם בתסקיר משלים מיום 27.3.2016 שהוצג בבית המשפט קמא, חזר שירות המבחן על התרשמותו בדבר "**טשטוש הנסיבות לביצוע העבירות, השלכת אחריות כלפי חוץ, נטייתו (של המערער) לחבור לחברה שולית...**".

בתסקיר האחרון מיום 22.8.2017 שנערך לצורך הדיון בפנינו, מתייחס שירות המבחן לעבירת הסמים לבדה, ומציין כי המערער מסר כי "**באותה תקופה התנסה בשימוש בסמים בנסיבות חברתיות**". נסיבות אלה סותרות את התיאור שמסר המערער בתסקיר הראשון בו הכחיש שימוש בסמים, וטען כי "החרים" את הסם מחבר, מתוך דאגה לשלומו, וכאקט "מחנך".

הטענה כי הנאשם החזיק ברשותו רימון הלא חשוד הפוטנציאלי "אלא" להזיק ולהרתיע, אינה מפחיתה מחומרת המעשה, ושילובם של המעשים - החזקת הרימון והחזקת הסם המסוכן - אינו מצדיק למקמם בשדרת ה"**מקרים המיוחדים ויוצאי הדופן**", שניתן בגינם להימנע מהרשעה, עד כדי פגיעה בעקרון השוויוניות בפני החוק (השוו בעניין זה, הנסיבות הדומות במידה רבה, שנדונו בעניין **שוקרון** שהוזכר על ידי חברי, לעיל).

אכן, יש לברך על כך, שהנאשם, יליד שנת 1988, סיים שירות צבאי בהצלחה (לפני ביצוע העבירות), והוא מגלה תפקוד נורמטיבי במהלך השנים שחלפו מאז ביצועו. עם זאת, לא עלה, כי הרשעתו של המערער הביאה לפגיעה בתעסוקתו המקצועית; הטענה הכללית כי יש בהרשעה כדי לפגוע בסיכויי העסקתו של המערער במקומות שונים בעתיד, עשויה להיות נכונה כשלעצמה, אולם אין בטענה זו את מידת הקונקרטיות הנדרשת לבחינה ולקביעה בדבר קיומה של פגיעה מהותית בסיכויי שיקומו של המערער העשויה להאפיל על צורכי הרשעה.

עמוד 8

בנסיבות אלה, מציע אני לדחות הערעור.

**יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה**

השופט ג' שלו:

אני מצטרפת להחלטת כב' השופט צלקובניק, לפיה יש לדחות את הערעור.

אמנם, אינני סבורה כי ניתן לשלול על הסף את האפשרות, כי גם בעבירות כמו אלו בהן הורשע המערער, בנסיבות בהן בוצעו, ניתן יהיה לבטל הרשעה במקרים המתאימים, בהתאם לקריטריונים שנקבעו בפסיקה.

יחד עם זאת, אינני סבורה כי נסיבותיו של המערער מצדיקות את הפעלת החריג של אי הרשעה, הן מאחר שלא הוכחה פגיעה קונקרטית בשיקומו או בתעסוקתו בעקבות ההרשעה, והן לאור התייחסותו הבעייתית לעבירות ולנסיבות ביצוען, כפי שפורט בתסקירים ובחוות דעתו של כב' השופט צלקובניק. בהקשר זה יצוין, כי מהתסקירים עולה בבירור כי העמדה המטשטשת והבעייתית (וכמובן גם שינוי הגרסה) מתייחסת גם לעבירות שבתיק הנדון, ולא רק לתיק החקירה שבסופו של דבר נסגר.

גילת שלו, שופטת

אשר על כן, נדחה הערעור בדעת רוב השופטים.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ח (27 ספטמבר 2017), במעמד הצדדים.

גילת שלו, שופט

יואל עדן, שופט

יורם צלקובניק, אב"ד